Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 248 080 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. FERMON**
Ambiorixsquare 45
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X op 8 oktober 2020 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FERMON, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 april 2019, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 9 oktober 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, in antwoord op de verblijfsaanvraag van 18 april 2019, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoekster diende op 3 maart 2020, in functie van haar Belgische echtgenoot, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 28 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 8 september 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 03/03/2020 werd ingediend door*

Naam: [Y.]
Voorna(a)m(en): [Z.]
Nationaliteit: Armenië
[...]

+ kind [A.H.] [...]

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vragen gezinshereniging aan met de genaamde [A.K.] ([...]) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:
"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1°de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
Artikel 40ter van de wet van 15 12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :
1°beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.
Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon als zaakvoerder van de BVBA Shouriskhan voor de maanden januari tot augustus 2019.
- Fiscale fiche 281.20 voor de inkomsten van 2018
- Loonfiches op naam van [A.A.] (inwon[ende] zoon van de referentiepersoon)
- Schrijven van de advocaat dd 19/12/2019 waarin de bestaansmiddelen worden geschetst

Wat de loonfiches betreffen deze werden reeds beoordeeld tijdens de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 18/04/2019 (bijlage 20 dd. 09/10/2019) en werden toen beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Deze loonfiches zijn echter opgemaakt

door een sociaal secretariaat die zich baseren op de gegevens die worden aangebracht door de zelfstandige in kwestie. Dit is ook het geval met de fiscale fiche 281 20. Indien deze gegevens niet kunnen worden geverifieerd aan de hand van bijkomende officiële documenten zoals uittreksels uit de personenbelasting, attesten van de betaling en de berekening van de sociale lasten en dergelijke meer dan kunnen de gegevens op de loonfiches en de fiche niet zomaar worden aangenomen. Nochtans zou een attest van de belastingen toch reeds kunnen worden meegegeven. In het schrijven van de advocaat staat dat zijn cliënt nog geen berekening van de belastingen voor de inkomsten van 2018 heeft ontvangen, ondertussen zijn we toch al een paar maanden verder. Bovendien ontbreekt zelfs een uittreksel uit de kruispuntbank om aan te tonen dat de firma bestaat en actief is. Aan de hand van de voorgelegde documenten hebben we dus geen zicht op het inkomen dat uit de zelfstandige activiteit wordt gegenereerd, meer bepaald over welk inkomen de referentiepersoon persoonlijk kan beschikken

Wat de loonfiches van de inwonende zoon van de referentiepersoon betreft ook deze kunnen niet worden aanvaard. We hebben geen idee over welke bijdrage het gaat en bovendien zelfs als er een bijdrage zou zijn dan zou deze worden beschouwd als tijdelijk, gezien deze bijdrage op elk moment kan worden opgeschort of stopgezet door de zoon. Deze inkomsten kunnen dus niet als stabiel en regelmatig worden beschouwd

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1 tweede lid van de wet van 15 12 1980 is in dit geval overbodig Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Ook de aanvraag van het kind, de genaamde [A.H.] [...] dient eveneens te worden geweigerd. Het betreft geen gemeenschappelijk kind met de referentiepersoon dus is het in het belang van het kind om de verblijfsrechterlijke situatie van de moeder te volgen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.
Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www dofi.fgov.be)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het hoorrecht.

Haar betoog luidt als volgt:

"*Art. 41 van het Handvest luidt als volgt:*

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:
• het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die betrekking hebben op het recht van verblijf van gezinsleden van EU burgers.

Het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

Uw Raad heeft in zijn arrest 110 832 dd. 27.09.2013 de toepassing van het hoorrecht afgewezen doch slechts in de mate dat verzoeker in die zaak geen elementen had aangebracht waaruit bleek dat het horen tot een andere beslissing had kunnen leiden omdat de materiële grondslag van de beslissing, de afwezigheid van de wettelijk vereiste documenten, zelfs niet betwist werd.

A contrario kan daaruit afgeleid worden dat het hoorrecht wel van toepassing is indien het horen mogelijk tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Dat is volledig in overeénstemming met het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 (enkele dagen dus voor voormeld arre[s]t van Uw Raad) waarin wordt gesteld dat de nationale rechter een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie. C-301/87, Jurispr. bh. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. bh. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, StorchBHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoekster dient bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dus elementen aan te dragen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In onderhavige zaak stelt de tegenpartij niet dat de referentiepersoon onvoldoende inkomsten had. Er wordt enkel aangehaald dat de documenten die werden overgelegd onvoldoende bewijskracht hebben en dat er onvoldoende preciseringen zijn met betrekking tot de bijdrage aan de lasten van het gezin door de inwonende zoon waarvan tevens loonfiches werden verstrekt.

In het kader van het horen van verzoekster hadden omtrent deze onduidelijkheden andere elementen kunnen voorgelegd worden die enerzijds samengenomen met de voorgelegde documenten wel de nodige bewijskracht hadden en daarenboven een beter inzicht gaven in de netto-inkomsten.

Het horen van verzoekster had in dit geval dus ongetwijfeld tot een andere beslissing kunnen leiden.

Daarenboven stelt het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoekster dat gevoegd werd bij de aanvraag en door de Dienst Vreemdelingezaken gekend is aangezien er uitdrukkelijk naar verwezen wordt in de bestreden beslissing:

"Voor zoverre zou geoordeeld worden door de Dienst Vreemdelingzaken dat deze elementen onvoldoende zijn wenst mijn cliënte uitdrukkelijk gebruik te kunnen maken van haar hoorrecht om nadere preciseringen te verschaffen".

Daaraan werd door tegenpartij op geen enkele manier gevolg gegeven. Trouwens de bestreden beslissing bevat daaromtrent ook geen enkele element wat ook een motivatiegebrek oplevert.

Bijgevolg levert het gebrek aan het horen van verzoekster een schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het daarin vervatte hoorrecht op."

2.1.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten betreft, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet rechtstreeks beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Het onderdeel van het middel dat is geput uit de schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten is dan ook onontvankelijk.

2.1.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag die verzoekster heeft gericht aan verweerder en dat het haar vrij stond om alle toelichtingen of documenten die zij dienstig achtte bij deze aanvraag te voegen. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de kans had om alle door haar nuttig geachte verduidelijkingen of dienstige stukken aan verweerder ter kennis te brengen.

Het feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde door haar aangebrachte stukken heeft beoordeeld, laat de Raad niet toe te besluiten dat zij bijkomend diende te worden gehoord. De hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, impliceert immers niet dat een bestuur, indien het, op grond van de vaststelling dat niet de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt of op basis van de vaststelling dat de aangebrachte stukken niet bewijskrachtig zijn, een verblijfsaanvraag wenst af te wijzen, hierover in dialoog dient te treden met de aanvrager om deze alsnog de mogelijkheid te geven om de vastgestelde tekortkomingen recht te zetten. Verzoekster wist of behoorde te weten aan welke vereisten zij diende te voldoen om haar aanvraag te zien ingewilligd en het kwam haar toe de nodige stavingsstukken bij haar initiële verblijfsaanvraag te voegen of om deze aanvraag, binnen de haar hiertoe verleende termijn, met bijkomende stukken te onderbouwen.

Verzoeksters uiteenzetting dat indien zij bijkomend was gehoord zij nog andere bewijsstukken had kunnen aanbrengen waardoor zou blijken dat de door haar neergelegde stukken wel bewijskracht hebben leidt niet tot een ander besluit. Het stond verzoekster namelijk vrij om deze bijkomende overtuigingstukken – zo deze al bestaan – dadelijk bij haar verblijfsaanvraag te voegen. De Raad wijst er in dit verband op dat verweerder, bij beslissing van 9 oktober 2019, reeds een eerdere verblijfs-aanvraag van verzoekster afwees op grond van de vaststelling dat de netto-inkomsten van de persoon die zij in België wenste te vervoegen niet duidelijk werden aangetoond en hierbij duidelijk aangaf dat de voorgelegde loonfiches niet als bewijskrachtige stukken werden aanvaard. Er mocht, in voorliggende zaak, dan ook worden verwacht dat zij dadelijk alle nuttige stukken zou voegen zodat er geen betwisting meer kon bestaan omtrent de bewijskracht van bepaalde stukken. Het feit dat verzoekster bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een brief van haar raadsman voegde waarin deze aangaf dat indien de overgelegde overtuigingsstukken niet zouden volstaan zij alsnog bijkomende toelichtingen wenste te geven wijzigt niets aan het voorgaande en laat de Raad enkel toe te concluderen dat verzoekster er zelf niet volledig van was overtuigd dat zij de nodige bewijskrachtige stukken bij haar nieuwe verblijfsaanvraag voegde.

Daarenboven toont verzoekster met haar ongestaafd betoog dat er *"andere elementen"* of *"precise-ringen"* konden worden voorgelegd, niet in concreto aan dat zij nog bijkomende nuttige inlichtingen had kunnen aanbrengen indien haar, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, de mogelijkheid zou zijn gegeven om haar verblijfsaanvraag mondeling toe te lichten. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar betoog dat zij bijkomend had dienen te worden gehoord.

Er blijkt niet dat verzoekster zich kan beroepen op enig hoorrecht of dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, werd miskend.

2.1.2.3. In tegenstelling tot wat verzoekster meent, kan uit het feit dat verweerder niet inging op haar aanbod om haar eventueel bijkomend te horen ook niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing door enig motiveringsgebrek is aangetast.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de bewijskracht van de akten.

Zij stelt het volgende:

"*Eerste onderdeel:*

Ter staving van de aanvraag ingediend door verzoekster werden loonfiches neergelegd van de SPRL Shouriskhan waarvan de echtgenoot van verzoekster zaakvoerder is. Ook werd de fiche 281.20 voor de inkomsten 2018 voorgelegd.

Tegenpartij stelt hieromtrent:

"Wat de loonfiches betreffen deze werden reeds beoordeeld tijdens de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 18/04/2019 (bijlage 20 dd. 09/10/2019) en werden toen beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Deze loonfiches zijn echter opgemaakt door een sociaal secretariaat die zich baseren op de gegevens die worden aangebracht door de zelfstandige in kwestie. Dit is ook het geval met de fiscale fiche 281.20. Indien deze gegevens niet kunnen worden geverifieerd aan de hand van bijkomende officiële documenten, zoals uittreksels uit de personenbelasting, attesten van de betaling en de berekening van de sociale lasten en dergelijke meer dan kunnen de gegevens op de loonfiches en de fiche niet zomaar worden aangenomen."

De voorgelegde stukken zijn opgesteld door een erkend sociaal secretariaat Acerta op grond van inlichtingen verstrekt door de boekhouder van de SPRL Shouriskhan. Deze stukken dienen daarenboven als grondslag voor de jaarlijkse aangifte in verband met de personenbelasting van de referentiepersoon.

Het is bijgevolg onjuist te stellen dat deze stukken slechts "verklaringen op eer" zouden zijn. Het zijn integendeel officiële stukken, opgemaakt in het kader van de wettelijke verplichtingen opgelegd aan een vennootschap. Indien deze stukken niet aan de werkelijkheid zouden beantwoorden zou er onmiskenbaar valsheid in geschriften gepleegd zijn door de rechtspersoon en de boekhouder.

In dat opzicht schendt de bestreden beslissing dus

• art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omdat de voorgelegde stukken weldegelijk het bewijs leveren van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

• de formele motiveringsplicht nu de bestreden beslissing deze stukken ten onrechte bestempelt als "verklaringen op eer" terwijl ze opgesteld zijn door een erkend sociaal secretariaat op grond van inlichtingen verstrekt door een erkend boekhouder die daarenboven optreedt voor een rechtspersoon, en niet voor de referentiepersoon.

• het beginsel van de bewijskracht van de akten in de mate dat officiële stukken opgesteld in het kader van de wettelijke verplichtingen van vennootschappen als niet bewijskrachtig worden bestempeld zonder dat enig element wordt aangevoerd dat toelaat aan hun authenticiteit te twijfelen

• het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omwille van het feit dat een zorgvuldig en redelijk handelende administratie niet tot een lichtzinnig verwerpen zonder enig verder onderzoek van de voorgelegde elementen zou zijn gekomen.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing stelt dat "Aan de hand van de voorgelegde documenten" de Dienst vreemdelingenzaken geen zicht heeft op "op het inkomen dat uit de zelfstandige activiteit wordt gegenereerd, meer bepaald over welk inkomen de referentiepersoon persoonlijk kan beschikken."

Dit onderdeel van de motivatie gaat volledig voorbij aan het feit dat in het begeleiden schrijven van de raadsman van verzoekster dd. 19/12/2019 waarnaar de bestreden beslissing verwijst een nauwkeurige berekening van de netto-bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon persoonlijk beschikt is opgenomen:

"Uit de hierbij gevoegde stukken blijkt dat de Heer [K.A.] referentiepersoon, in 2018 een netto jaarinkomen genoot van 21.402,18 Euro of 1.783,52 Euro per maand en aldus voldoet aan de inkomensvoorwaarden gesteld door de wet. "

De bestreden beslissing schendt bijgevolg

• art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omdat de voorgelegde stukken weldegelijk het bewijs leveren van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

• de formele motiveringsplicht nu de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat op basis van de voorgelegde stukken niet kon opgemaakt worden over welk inkomen de referentiepersoon persoonlijk kan beschikken.

• het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omwille van het feit dat een zorgvuldig en redelijk handelende administratie niet tot een lichtzinnig verwerpen zonder enig verder onderzoek van de voorgelegde elementen zou zijn gekomen .

Derde onderdeel

De bestreden beslissing is ondermeer gemotiveerd met het volgende verwijt aan verzoekster:

"Bovendien ontbreekt zelfs een uittreksel uit de kruispuntbank om aan te tonen dat de firma bestaat en actief is."

De kruispuntbank ondernemingen is voor iedereen vrij toegankelijk, dus ook voor tegenpartij.

Het is volstrekt onredelijk te stellen dat de voorgelegde stukken [n]iet in overweging zouden kunnen genomen worden o.m. omdat eiseres geen print zou hebben voorgelegd van de kruispuntbank terwijl tegenpartij door een zeer éénvoudige controle van een publiek toegankelijk bron had kunnen vaststellen dat de vennootschap die de inkomsten genereerd weldegelijk bestaat en actief is.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg

• art. 40ter van de wet van 15.12.1980 omdat het aangevoerde motief om de bewijskracht te betwisten van de voorgelegde stukken ter staving van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet redelijk is

• de formele motiveringsplicht nu de bestreden beslissing om dezelfde redenen

• het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omwille van het feit dat een zorgvuldig en redelijk handelende administratie bij twijfel aan de bewijskracht van stukken zelf een publieke en daarenboven zeer gemakkelijk toegankelijke bron zou geraadpleegd hebben in plaats van in te roepen dat verzoekster zelf geen print van die bron voorgelegd heeft."

2.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende"* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar de van

toepassing zijnde reglementaire bepalingen en duidelijk heeft uiteengezet dat hij verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfstitel van een familielid van een burger van de Unie niet kan inwilligen omdat niet blijkt dat is voldaan aan de hiertoe in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. Verweerder heeft hierbij verduidelijkt dat niet blijkt dat de persoon die zij wenst te vervoegen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder heeft tevens uitvoerig uiteengezet waarom hij oordeelde dat de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken niet volstaan om het huidige netto-inkomen van haar Belgische echtgenoot aan te tonen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. In de mate dat verzoekster verder aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing *"onjuist"* is, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet dat de echtgenote van een Belgische man een recht op verblijf kan laten gelden indien deze man beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster heeft nagelaten om aan de hand van bewijskrachtige stukken aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot beschikt over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft opgemerkt dat de voorgelegde loonfiches en fiscale fiche 281.20 met betrekking tot verzoeksters echtgenoot werden opgesteld op basis van diens verklaringen en dat de gegevens die zijn vermeld in deze stukken daarom op zich, zonder bijkomende documenten, niet zomaar kunnen worden aangenomen. Door uiteen te zetten dat deze stukken werden opgemaakt in het kader van de wettelijke verplichtingen van een vennootschap, dat het officiële stukken zijn en dat indien de inhoud van deze stukken niet zou overeenstemmen met de werkelijkheid er valsheid in geschriften werd gepleegd, toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat voormelde fiches werden opgesteld op basis van de inlichtingen die door verzoeksters echtgenoot werden aangebracht. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat stukken die werden opgesteld op basis van de verklaringen van een persoon omtrent zijn loon op zich niet kunnen worden aanvaard als een bewijs dat deze persoon effectief het verklaarde loon ontvangt.

Verzoekster vestigt in een tweede onderdeel van haar middel de aandacht op het feit dat zij bij haar tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een begeleidend schrijven van haar raadsman voegde waarin deze verduidelijkte over welke netto-inkomsten haar echtgenoot, volgens zijn berekeningen, beschikt. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar het schrijven van verzoeksters raadsman en dit stuk dus in aanmerking heeft genomen. Het feit een door verzoekster aangestelde raadsman op basis van de stukken die hem werden overgemaakt berekende wat, volgens hem, het maandinkomen van verzoeksters echtgenoot is, laat evenwel niet toe te concluderen dat verweerder onterecht stelde dat hij *"aan de hand van de voorgelegde documenten geen zicht heeft op het inkomen dat uit de zelfstandige activiteit wordt gegenereerd".* De toelichting die verzoeksters raadsman in zijn schrijven van 19 december 2019 verstrekt doet immers geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat er geen bewijskrachtige stukken voorliggen waaruit het netto-inkomen van verzoeksters echtgenoot blijkt. Zonder bewijskrachtige stukken aangaande het inkomen van verzoeksters echtgenoot kan verweerder uiteraard geen behoefteanalyse doorvoeren.

In een derde onderdeel van haar middel betoogt verzoekster dat verweerder onredelijk optrad door aan te geven dat geen uittreksel uit de kruispuntbank bij de verblijfsaanvraag werd gevoegd, aangezien verweerder zelf had kunnen verifiëren of de vennootschap van haar echtgenoot bestaat en actief is. Er moet echter worden opgemerkt dat deze grief is gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid van deze grief hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Er blijkt derhalve niet dat verzoekster een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de bewijskracht van de akten of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder, die verzoekster de kans gaf om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken en alle voorgelegde documenten in ogenschouw heeft genomen, op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,	voorzitter
dhr. T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	G. DE BOECK